

AKI SHIMAZAKI

Una noia a Tòquio

No-no-yuri

Traducció de Mercè Ubach

Empúries

Aki Shimazaki

Una noia a
Tòquio

No-no-yuri

Traducció de Mercè Ubach

Editorial Empúries

Barcelona

Primera edició: abril del 2025

Títol original: *No-no-yuri*

© ACTES SUD, 2022

© de la traducció: Mercè Ubach Dorca, 2025

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664 — 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Grup62
DIPÒSIT LEGAL: B. 3.726-2025
ISBN: 978-84-19729-83-5

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.
La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté
l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu
i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa
d'autors i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.
Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu
fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb
CEDRO a través del web www.conflicencia.com o per telèfon
al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre
o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar
sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

El cotxe baixa per un pendent. Els fars il·luminen el camí sinuós entapissat de fullaraca.

L'O. i jo acabem de sopar en un restaurant que hi ha a dalt de tot. Hem menjat uns bistecs deliciosos, acompanyats d'un vi negre xilè exquisit, mentre sentíem música de piano. El restaurant es diu No-no-yuri. Amb aquest nom tan rústic, no m'esperava tanta qualitat. Bressolada per un ambient agradable, he begut més que de costum. El meu amant posava pels núvols la bellesa del meu rostre, així com l'elegància amb què anava vestida: portava una brusa prisada i una faldilla llarga de mussolina. També l'extasiaven l'agulla de pit i les arracades, adornades amb robins verds autèntics, que vaig comprar en una famosa joieria de Ginza.

Circulem a les fosques. No ens creuem amb ningú. No és el mateix camí que hem fet per pujar. On som? Tinc una mica de por. Al cap d'un moment, de sobte albiro una panoràmica de Tòquio a través dels arbres nus. Les llums centellegen fins allà on arriba la vista. L'O. s'atura.

—T'agrada, Kyōko?

—Sí, és magnífic.

Observant el paisatge, penso en les megalòpolis que adoro: Nova York, Los Angeles, Londres, Moscou, París, Roma... Un dels meus grans plaers és sopar contemplant la ciutat de nit. Per feina, vaig regularment a l'estranger. No veig l'hora d'emprendre el pròxim viatge.

Reprenem la marxa. El camí es torna abrupte. L'O. es concentra en la conducció. Encara beguda, li miro el perfil. Té uns trets molt regulars i m'agrada especialment el nas, recte. Aquest vespre, abans d'anar al restaurant, hem fet l'amor en un *love-hotel*.* M'ha semblat molt excitat, mentre que jo estava més aviat passiva. Surto amb ell des de fa set mesos. Em pregunto quant de temps més el mantindré com a amant. Giro els ulls cap a la finestra. Ja no es veu res.

Ara el pendent és més suau. Distès, l'O. parla del seu superior i dels companys de feina. Treballa en un banc prestigiós com a enginyer informàtic. Sense entusiasme, em limito a contestar-li amb «Sí?», o «Ah!», o «No ho sabia». És la manera que t'apreciïn com a interlocutor. De bon humor, ell continua xerrant.

—Encara t'hi entens bé, amb el teu cap americà?
—em pregunta tot d'una.

—Sí, molt bé. Per què?

* Aquest i altres conceptes d'origen japonès apareixen definits en un glossari al final del llibre.

—Saps molt bé per què.

L'intriguen, les relacions entre un director i la seva secretària, en contacte diari i que fins i tot van de viatge junts.

—És un home respectuós —li contesto—. No hi ha res entre nosaltres. La nostra relació és estrictament professional.

—Com pot mantenir la serenitat al costat d'una dona tan guapa i sexi com tu? —insisteix, en un to disgustat—. És que és homosexual?

—No ho crec. Està casat, és pare de dos fills. Conec bé la seva dona, també és americana. Em fa l'efecte que són una parella molt unida.

—Sigui com sigui, n'estic gelós.

—No oblidis que tu també estàs casat —el burxo.

—Casat o no —es defensa de seguida—, no deixes de tenir ni sentiments ni desig. Un amic meu es va divorciar per tornar-se a casar amb la seva secretària.

—Suposo que el seu matrimoni ja no funcionava. Ja està bé que ho deixés córrer en comptes de continuar sent un adúlter.

—Què?, és que vols que em divorciï?!

—Ai no! T'aconsello que no negligexis la teva dona, que encara te l'estimes. Teniu una filla. Si descobreix que li ets infidel, et farà fora de casa.

Ell calla. Una vegada vaig veure una foto d'ella. No ha treballat mai, però, segons ell, és bona cuinera.

—Si em fa fora de casa —murmura—, vindré a viure al teu pis...

—Em sap greu, no tinc lloc per a tu. Estic molt bé tota sola. No cuino per a ningú.

—Kyōko, sigues amable amb mi, tan enamorat que estic de tu. Va, digue'm la veritat sobre la relació que tens amb el teu cap.

La insolència d'aquestes paraules em deixa consternada. El meu cap és a Boston amb la seva dona des de fa quatre dies. Tornarà a Tòquio d'aquí a tres dies.

—No hi ha res, entre ell i jo —repeteixo—. No m'inspira cap sentiment especial.

—Com en pots estar segura?

—No és tan guapo com tu —li dic.

L'O. riu, recuperant finalment el bon humor. I després m'anuncia:

—D'aquí a poc m'hauré de traslladar a Nova York. Hi tenim una sucursal.

És una notícia inesperada. La seu central de la meua empresa també és a Nova York.

—Per quant de temps?

—Sis mesos. Me'n vaig d'aquí a tres setmanes, a començaments de gener.

—Amb la família?

Fa que no amb el cap. M'explica que la seva dona es quedarà a Tòquio amb la nena, que s'està preparant el concurs per entrar al liceu. Compta que les podrà fer venir durant les vacances escolars de primavera.

—Aprofita bé la solteria a l'estranger! —li deixo anar.

—Que no em trobaràs a faltar?

—Sí, és clar —responc maquinalment.

—T'encanta Nova York. Espero que em vinguis a veure almenys dues vegades en aquests sis mesos.

—I tant, si es presenta l'ocasió.

L'O. em parla dels seus projectes professionals. Ara entenc per què estava tan excitat al llit, aquest vespre. Al cap d'un minut, atura el cotxe al voral, sumit en la foscor, i apaga el motor.

—Què passa?

Encén un dels llumets del sostre.

—Escolta'm, Kyōko. Sense tu, la meua vida està buida. Estic valorant si divorciar-me.

Evito mirar-lo a la cara. Té por que conegui un altre home mentre sigui fora. M'agafa una mà.

—No suportó la idea que algú altre et toqui.

Intento resistir-me al seu gest:

—Espera, t'haig de dir una cosa...

De sobte, m'estreny amb força i em petoneja. Immòbil, reflexiono. Li agraden les dones i les aventures. Per què m'hauria de creure les seves promeses meloses? De totes maneres, no tinc cap ganes de casar-m'hi. Quan es calma, li demano:

—Em pots deixar a la parada de metro més propera?

—Per què?

—M'agradaria passejar una mica perquè em passi la borratxera. Ja són les deu. La teua dona et deu estar esperant.

—Es pensa que aquest vespre he quedat per anar a fer un beure amb els companys, per celebrar l'estada a Nova York.

Hi insisteixo. A contracor, reprèn la marxa.

Durant el trajecte, l'escolto xerrar en silenci. Arribem a una parada de metro. Quan baixo del cotxe, em dedica un somriure afectuós:

—T'ha agradat, el restaurant, el No-no-yuri?

—Sí, molt, malgrat aquest nom tan vulgar. El vi era excel·lent.

—Llavors hi tornarem a sopar abans que me'n vagi.

—Per què no.

Em dirigeixo cap a la boca de metro sense tornar-me.

Arribo a casa una mica després de les dotze, ja recuperada.

Tinc set. Sense treure'm l'abric, vaig a la cuina i agafo una ampolla d'aigua de la nevera. Me'n serveixo un vas, observant la cuina elèctrica que faig servir rarament. Al marbre del costat, hi ha un microones, una torradora, un bullidor, una màquina de cafè. L'O. no ha estat mai al meu pis, que tampoc no han conegut els meus amants anteriors.

Em poso la camisa de dormir i m'assec al tocador. Em desmaquillo examinant-me la cara al mirall. La forma dels ulls i les celles és harmoniosa. Com l'O., tinc els trets fins i regulars. Segons ell, els meus llavis són sensuals. M'acaricio suaument la pell, llisa, sense arrugues ni taques.

Tinc trenta-cinc anys. Ningú no s'ho creu quan ho revelo. La meva germana, dos anys més petita, també sembla més jove de la seva edat. Potser és genètic. Tanmateix, som molt diferents, en tota la resta.

Comparada amb mi, ella és poc instruïda i poc culta. A més a més, divorciada i mare d'un nen, en-

cara viu a la nostra petita ciutat natal i no surt d'aquella remota regió. Es dedica a la ceràmica. La major part del temps, treballa tota sola al taller. Ja no es preocupa pel vestir ni es maquilla, com si hagués deixat córrer la coqueteria. No som flors. Una dona no ha d'escatimar esforços per estar guapa fins a la mort. Pobra. Ni viatges, ni aventures, ni estímuls intel·lectuals! Una vida del tot buida. Tot i així, me l'estimo molt i procuro animar-la a aprofitar la solteria amb un amant, casat o no.

Em pentino amb cura els cabells, llargs i llisos, com en un anunci de xampú dels que fan a la tele. A la feina, me'ls recullo en un monyo alt, per tenir un aspecte més professional. I també em queden molt bé. Taral·lejo una cançó popular americana. De sobte, em veig uns quants cabells blancs a la part alta del front, a l'esquerra. No és veritat... Impactada, els compto. Un, dos, tres... sis. Me'ls arrenco un per un.

S'hi ha fixat, l'O., aquest vespre quan feiem l'amor? Espero que no. Tant se val, tot s'ha acabat entre nosaltres. Li comunicaré que hem trencat el pròxim cop que em truqui. Ja està bé que se'n vagi aviat a Nova York. Lluny dels ulls, lluny del cor. L'absència de sis mesos l'ajudarà a oblidar-me.

Tots els amants que he tingut estaven casats, però no he volgut mai que es divorciessin per mi. Al contrari, els deixo de seguida que hi fan la més petita al·lusió, com l'O. aquest vespre. Això no canviarà. Busco homes satisfets del seu matrimoni. Evi-

to els que es queixen de la dona. Aquests païos repeteixen a les seves amants: «Et prometo que em separaré de la meva dona. Tingues una mica més de paciència». És un clixé lamentable. Em venen ganes de cridar-los: «Quina covardia! Divorcia't primer en comptes de ploriquejar i de fer promeses que s'emporta el vent!».

De totes maneres, el matrimoni o l'amistança ment ni me'ls plantejo. M'avorreixo amb el mateix home, fins i tot abans de sortir un primer any. Simplement, necessito un company amb qui passar unes hores agradables, idealment un cop per setmana. És un costum que tinc des dels anys d'universitària.

Trio homes que vesteixin amb elegància. Els ha d'agradar anar al restaurant. Ens movem amb cotxe. Per descansar o dormir, solem anar a un *love-hotel*. Sovint ens trobem a l'estranger. Cadascun es paga la seva part. No ens fem regals. Així, no hi ha cap complicació al moment de tallar. És un acord tàcit entre nosaltres.

Em torno a observar el rostre. Els trets deixen entreveure un lleuger cansament. Sembla que tot d'una m'he fet gran. Això m'espanta. No tinc por de la mort, però no suporto envellir. No vull viure amb bastó ni allitada. Val més desaparèixer abans.

Em fico al llit. Amb els ulls tancats, penso en demà. Aniré al barri de Ginza. Em compraré una brusa, uns pantalons, llenceria i accessoris a les meves botigues preferides. Tota la roba que tinc és

de la millor qualitat. Naturalment, em costa molts diners, però no em preocupa perquè guanyo un bon sou.

Badallo. M'adormo imaginant-me vagarejant per un carrer elegant i animat.

Kotsu, kotsu, kotsu... Els talons alts que porto ressonen per l'empedrat. La llarga melena negra es balanceja al ritme dels passos. El maquillatge refinat, la roba de tons sofisticats, la bossa i les meves sabatetes de pell, del color del banús. Els homes es tomben amb mirades d'admiració. Un gentleman encantador s'atura i m'adreça un somriure seductor. M'atreu. Li parlo mentalment: «Senyor, que està casat? Té una vida feliç? Si és que sí, serà el meu pròxim amant».